

DËSHIR' E VËRTETË
E
SHQIPËTARËVET

PREJ

NAIM BE FRASHËRIT.

Shqipëruar në vjershë nga Greqishtja

prej

Kr. Floqit

CPALLJ' E 2-ë

E shtuar, e qëruar e e zbukuruar.

Mburo pik-së-pari Kombin e Atdhenë
Pastaj mëm' e atë, Besën ose Fenë

SOFJE

Shtypur në Shtypëshkronjët shqipe „Mbrothësija“
Kristo Luarasi, Ulitsa, Tsar Simeon 60.

1912

Al 4

891.983-1

19D

DËSHIR' E VËRTETË
E
SHQIPËTARËVET

PREJ
NAIM BE FRASHËRIT.

Shqipëruar në vjershë nga Greqishtja
prej

Kr. Floqit

CPALLJ' E 2-ë

E shtuar, e qëruar e e zbukuruar.

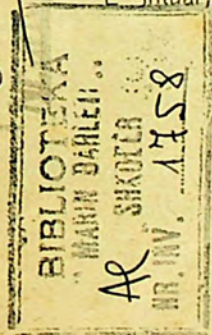
Mburo pik-së-pari Kombin e Atdhenë
Pastaj mëm' e atë, Besën ose Fenë

SOFJE

Shtypur ndë Shtypëshkronjët shqipe „Mbrothësija“
Ulitsa Tsar Simeon 60.

1912

5 63848

Shqipëtarëve të vërtetë për shënjë atdhesie ua çon

Përkthenjësi

Kr. Floqi.

Dëshir' e vërtetë e Shqipëtarëvet

O djemt' e Mëmëdheut, o trima Atdhetarë
Të ditur, të dëgjuar, e burra luftëtarë,
Sikundër të bashkuar që ndodhëshim të tërë
Të besësë për Kombin, e miq për jetë bërë,
Lipset dhe sot të jemi, si jishimë një herë
Të lidhur, të bashkuar, vëllezër kurdoherë,
Për punën e Perndijtë e për Lirinë t'ënë,
Kur sot Tyranni humbi e s' është si ka qënë!

O Far' e Trimërisë, Fëmij' e Aleksandrit,
E burrit Shqipërisë, e Pirrosë, të parit,
Dhe djemt' e Skënder-Begut, e trimit të dëgjuar,
Që trimërit' e tija as një s' i ka haruar,
Kini pandem, e shpresë, o burra, sa na jipet,
Të gjithë më një mendje të bëjm' atë që lipset.

Pellagë jemi lindur, nga Hëna më përpara,
Ahere kur Adamit as s' po i dukej fara!
Jo vetëm të llauzit të ndritçmit burrat t' ënë,
Po dhe të Perëndive prindër ata kan qënë!
Gjuh' e pa-vdekur jona, e quara, e lara,
Perëndi miq po krevi në kohëra të para!
Njeri s' mohon dot kurrë famën e prindve vyer
Se historia gjithë plottsisht i ka rëfyer.

Po si shkabonjat n' erë n' Asinë flytyruan
Lëftuanë Darinë e fronë ja rëzuan.
I çkyen tërë Persët, i shuan, i dërmuan,
Qytetërin' e vlerë nga tmeri e shpëtuan!
Prapë po si luanë u derdhë që të tërë,
Dhe Romën e tmeruar e bënë hi e rërë!
Ç'ish vallë ky i huaj, ky burrë Maqedhoni,
Që Grekëtë i muntë, i imposhtë pas zakoni?

Ç' ish ky i madhi burrë, që Grekët më s' mënuan
Grek t'a emrojnë pa arsim, po kottë u munduan?
Po kur u ther' armiqtë prej t' huajt luftarit
Cilët e doqhë Thivën e vetëm të Pindarit?
Shtëpin' e prëjjen lanë s' e prishnë, s' e trazuan,
Se respektuan Zanat, s' e doqnë, s' e cënuan?
Ata nuk jishin Grekë, as Shqenj, si ca që thonë,
Po ishin prindët t' anë, të huajt Maqedhonë!
Pllutarhu, Demostheni, të vjetrit me Strabonë,
Dhe njerëzit e ditur të gjithë po dëshmojnë,
Që kombi ynë jishte qëmoti i çkëlqyer,
Fisnik e trim e madhështor, i fortë e i vyer!
Ata ishin si nevej të fjeshtë Shqipëtarë,
Të Besës edhe trima e burra luftëtarë!

E mori këtë embër qëmoti Shqipëtar,
Nga „Shkaba“ q' ish i fortë, në luftatë m' i pari,
E nga që mbante shënjë në flamur kur-do-herë
Shqiponjëne për shëmbëll të trimërisë vlerë.
Në Shqipëri qëndronte Hyji i të Qëmotit
Në majën e Tomorit shkëndijte kish' ë Zotit!
Të parët për të lusur shëtijnin n' atë kishë,
Pra adhuronin me kaq nder Perndin' e Shqipërisë!

Edhe në dashçi ç' do njeri të drejtën të gjukoni,
E të kërkoni me qëllim, të shihni të këndon,
Aristotel e Ptolemenj, dhe sa të ditur dini,
Do msoni q' është Shqipëtar dh' i Madhi Kostandini,
Që ish Dardan nga fis i ti, filiz' i Shqipërisë,
I ditur, burrë luftëtar e shënj' e Trimërisë!

Mbretresh' e grave gjer më sot, e zonj' e Diturisë
Nuk është Dora d' istria, e bij' e Shqipërisë?
E cila kurrë nuk harron Atdhenë e uruar,
E kur-do-her' e lavduron, e ngreh të adhuruar?
E me dëshir' e dashuri për kombin ka punuar
Mender të math, me shpresë plott, ka folur pa-pushuar.

Sa kombe vallë humpnë sot pe Botësë të tërë,
Dhe sa të tjer' u njgjallë pas, vallë sa janë bërë,

Po Shqipëtari kurrë s' ndroj as kombin, as zakonë,
Gjuha e gjaku jan' ato, q' i pati gjithë monë.
Thesprotinj e Mollosinj, Illirinj, Maqedhonë,
Shqipëtarë jishin gjithënjë, si edhe sot na thonë,
As një i huaj s' mundi dot të mposhtë Shqipërinë,
Të shuhanj gjithë, a zakon, të prishë kombësinë.
Vetij' e gjuh' e kombësi, të pritur, të përcjellë,
Shqiptari kurrë nuk i ndroj që ditën q' është pjellë.
Të hekurtë, të nxehtë fort, me shpatën myllit nxjerë,
Binin a vdisnin burrërisht për Shqipërin' e mjerë,
Grekë a Sllave, ose Shqenj, Qeltë, Roman, Bulgarë,
Qenë të huaj para nesh, se s' ishin Shqipëtarë.

Të gjithë kombet një e një, sa ishin an' e mb' anë,
Ranë me vrap në robëri të frikshmeve Romanë,
Po Shqipëtarët trima fort me shpres' e me forcatë
Lëftuan gjithë burrërisht Romanët' e pëgatë.
Sa luftëra të përgjakura të mjerët Shqipëtarë,
Bënë ahëre me ata të ndezurit barbarë!
Ranë të gjithë trimatë si burratë me besë,
U vranë dëshmimtarëtë për nder' e Mëmëdhesë!
U xhvat, u mbyt në gjakëra atdheu i Burrërisë,
Dhe u shkretua funt e krej ky vënt' i Trimërisë.
Po Shqipërija gjithënjë me kryetë përpjetë,
E dlihtë qe, s' hoq robëri, e ndriturë për jetë!
Njeri po s' mundi kurrë dot të mposhte Shqipëtarë,
Të hedhë nënë robëri të Botës luftëtarë!
Është si dele në paqsi, i butë Shqipëtarë,
Po kur zë luftë quhetë „diagoj a gjakatari“.

Kur zun' e dilnin bishatë kopë ng' Asija,
Duke shkretuar Botënë, si sora, si mizrija,
As Shtet, as komp s' lanë në vënt të ghitha i rëzuan,
I xhvatn' i çkyen me ghithsej, i vranë e i shuan!
Dhe Bizantinjtë ca më fort me besën e me fenë,
Njerës të frikshim e pa shpirt, pa trimëri, pa ndjenjë,
S' qëndruan fare, s' mbajtën dot krahorë mizërisë,
Po ranë ghith robërisht në xgjedhën e Turqisë!

Shkaku u bënë gjithë ata që suall robërinë,
 Se s' kapnin hutën me kuxim, po prisnin më Perndinë.
 Turqit e egër e barbar, Tartarë të mërzhitur,
 Prishës, gjakpirës, po si ujë, Tyranë të mahnitur,
 Eshtra nuk lanë pe njeriu pa çvatur e pa grirë,
 Gjaku e derdhë si rrëke, s' e lane pa thëthitë!
 Perndimi ish në tmer, në zi, nga bishatë barbarë,
 Po dhe Ariu ra, u tukeq, më s' pipërinte fare!
 Edhe s' kuxonte as njeri t' u mbante krahërorë,
 Kudo pushim, kudo një tmer, s' tundej as këmb' as dorë!
 Si ranë gjithë robërisht në xgjedhën e tmeruar,
 Një komp i fortë midis t' a u mbajti krahëruar,
 Si qëndroj ballë trimërisht barbarëve tërbuar,
 Edhe për njerjesh i dërmoj, i la të turpëruar,
 Shpëtoj sa kaq nga një rezik të math e të vështirë,
 Perndimin që s' ja pal për hir, Evropën e pështirë!

Kush ishte vall' aji petrit, i kombit kryetari,
 Kjo shkab' e fortë, ky hero, ky burrë kordhëtari?
 Mos ishte Ari? Athina? A po ky Zoti vetë?
 A mase s' ish njeri po shenjt, që nuk la gjë të melë?
 O Zanë, gojë artë ti, që di të dreqtën tërë,
 Thuaj, trego embrin e shenjt, rëfeli gjalt' e gjërë!
 Ligjirona trimërit' e Tij Fisnike Perëndeshë,
 Lerë Omer, Virgjil, Anian e prallat o ligjreshë!

Trimn' e vërtet' e di kushdo, të gjithë e rëfejnë,
 Kryetar' e Shqipëtarëve të madhë **Skënder-bejnë!**
 O! i pa-vdekur! Prëhu sot, o shpirt i Shenjtëruar,
 O embr' i dashur kaqë fort, i ëmbël, i bekuar,
 O vleft' e famës, o kujtim i math i trimërisë
 Shën' e Atdheut e kombësis' e rën' e dashurisë!
 O! bir i dashur e fisnik i Mëmëdhesë gjorë,
 E cila që kur vdiqe ti ka mbeturë pa dorë!
 Të gjithë Shqipëtarët të lusim, t' adhurojmë,
 Me lott në sy, me dashuri, emërin tënt kujtojmë
 Se dimë ç' ke punuarë, të gjitha sa ke bërë,
 Ghërra të lartra, gjithë çmim për Shqipërnë tërë!

Kur do të vinje ajo dit' e bardhë e uruar
Të ngrihetë shtatua joll' e lart' e adhurar!
Të bijen gjithë me respekt nër këmbëtë të t'ua,
E të të falen ty, o shenjt, o Engëll, o pallua!
Veprimet t'ënde kryetar, trimrinë fuqizojnë,
Entusiasmin gjithë ne, na çelin e na xgjojnë!
Vdiqel! Të dliresë ti na le, të gjorën Mëmëdhenë,
Po shpresë ki, o kryetar, për Qell' e për Dhenë,
Se prap' Atdheu, ky vendi yt, Shqipëria joll' e lirë
Do të çlirohetë një dit me hir me të pa-hirë,
Dhe aji vari që të mba në heshtje të qetsuar
Do të nderohet ca më fort, do jet' i shenjtëruar.
Kujtimi i pa-vdekurë për jetë ty të qoftë
Veprat e tua e çdo gjë për jetë t'u kujtoftë!

Vraponi, burra, sot e sot, o miq mëmëdhetarë
Për Shqipërinë gjithë tok, o trima Shipëtarë,
O ju, vëllezërit e mij, o djemt' e Shqipërisë
Jemi të gjithë një e një të bijtë të Lirisë,
Një gjindje gjithë e një komp, një ment një vetëlijë
Kemi një gjak, zembër e shpirt, këtë gjithkush ta dijë,
Kemi një gjuhë, një zakon q' i patmë gjithëmonë,
Jemi Shqipëtarë si një një, si-do që të na thonë.
Turqër po s'jemi, Shqenj, a Sllev, as Grekë nuku jemi
Përveç Shqipëtarë fjeshtë e krej, këtë embër gjithë kemi.
Ky është i shenjtë e ka duh, fam' edhe nder e hijë,
Me këtë rrojmë edhe sot, se ky ka vleft' e shijë.
Esh' i pa-turpshim e i lik, i poshtër, i pështirë
Esh' i dobët gënjeshtar, i unjur, i vështirë,
Cili s' nderon kombin e tij, cili mohon Atdhenë
O! është i ndyrë, tradhëtor, një rëndësi për Dhenë!
Si mjerë, mjer' aji njeri që tradhëton vëllanë,
Kombin e tij, Atdhen' e vet, e t' ëmënë e t' anë!

Gjer kur këta të huajtë o miqt' e mij të vyer
Me vishkn' e Qirqit gjithënjë, magji duke rëfyer,
Do na verbojnë më çdo gjë, si kafshë si të marë
Do na pengojnë nat' e dit, q' as djalli s' e ka parë!

Gjer kur për t'huajt gjithënjë do lodhemi të tërë
Këjo trimëri edhe ky mënt për t'huajt qënkam bërë?
Gjer kur therorë ne për t'at do bëhemi? Si mjerë!
Pse për t'huajt gjithë kto? Nga se këjo poterë?!

Sa punra, punra të mbëdha, sa gjërra për të tjerët
Punuan Shqipëtarët, të ndriturit, të ndjerët!

Turkut i ndihmë kaqë fort, Halldupit të mërzhitur,
Që na varroj, na çkatëroj, na doq, na ka zhuritur!
Kafshë të egra gjithënjë, Mongolë të mahnitur,
Vrasës, dëmprurës, faqezes, gjakpirës të fëlliqur!
Për të shpëtuar Turqit sot, u vramë kaqë shumë,
Gjaku i Shqipëtarit!! u derth e u-bë lumë!

Popo sa turp, e sa mëkat t'i ndihimë armikut
Që na ka sjell' Aldhenë sot, në buzë të rrezikut!
Sa burra vallë gjith' ashtu pe djemt' e Shqipërisë,
Therorë ranë pa kursim për jetën e Turqisë!
Ç' ishin ata q' e ngjallë shpejt, Turqinë që po vdiste?
Oh! Qypërlinjtë ata dragonj, që kordha aq u priste!

O moj e dashura Shqipëri, o Mëmëdheza jime,
Të paske kaqë burra ti, pra sot të jesh jetimë!
Të kishe një Mehmet Ali dhe Ibrahimnë vetë,
Misiri të çlirohetë, dhe ti kopil' e qetë!
O fat i lik! o gjëm e madhe! ah! ku na kini sjellë,
Të kishe Marko-Boçarin, Mjaul e një Xhavelle,
Të kishe Bubulinën dhe trima kaq të tjerë,
Për Grekët të përpigënë dhe ti të jesh e mjerë!!
O! burra që s' haroji dot! më kot qëllimi juaj,
Shpëtoj Greqija e rron sot me gajn' e shenjtë tuaj!
Me armët e perëndijta ju, me gjuhën e uruar
Lëftuat bukur e me zel, me shpresën e bekuar,
Po t'huajt panë hirë jush, për fatnë ton' e mjerë,
Dhe shpresa juaj e perndijt' u shua me një herë
Atje ku ratë si dëshmor' e dhatë jetën tuaj
Në atë dhe që e liroj e ngjalli dora juaj!

Ardhë Turq-gënjështarët, Romanët, Bizandinjtë,
Kallamaranj' e Fanariot' e tërë çorbaxhinjtë,

Komb' i liruar, fjala vjen, Elinët, miqt' e parë,
„Të huajë“ ju qojtinë dhe „Palioshqipëtarë“ !
Popo! rëmuar varretë, të çndershmit të mallkuar
Dhe hodhë rugave ato eshtrat e shenjtëruar!
Po prap' ata të dreqtënë pa-dashur vet' e thanë,
Që: „Këta të huaj vërtet, po Shqipëtarë janë“.

Ushqeh e mba gjarprin e lik në gji e në pëllëmbë,
Të të helmonjë gjithënjë eshtrë e trup e rëmbë!
Ç' kërkoni ju o Grekë sot nga Shqipërija vallë,
Doni të vrisni me djallzi djemt' e Piros të rallë?
Jo, jo se s' bëhet ajo gjë, që kurirë s' ka të ngjarë
Gënjeshtra duket fajeza, dhelperia s' zë dot farë!
Bullgarë sa u bënë sot, si Grekë të pa-ndarë,
Po kush mohon kombin e vel, o është për të vrarë,
Edhe Atdhen' e gjuhënë q' u rit me to më parë,
Qysh? e shëkon mirë ju, t' Sokratit djemt' e mbarë.
Po është e mundur kurrë sot një komp t' humbas' i tërë,
T' haronjë gjuh' e ç' farëdo? jo! këjo s' ka të bërë!
Gaboni shumë asi soj me fjalëtë pa kripë,
Poshtë gënjeshtra se u duk që s' pask' as nder as cipë!
Themistoklin' e Qimonë këta kini të parë
Miltjadh' Epaminondënë, të ndritur atdhëtarë;
Mos kini Efialtinë, tradhëtorë Pafsaninë?
Dhe nën' akoma e përçmon djalën e saj fatzinë,
Që për filim, për interes, për rrogë, për ca pare,
Tradhëton Atdhë e kombësi, pa nder, pa ckuqur fate,
Nga çdo e mirë e çdo gjë, fëmije, mëm' e atë,
A ka m' i mirë se Atdheu, m' i fisçim, m' i begatë?
Ka më të bukur Bota sot se ndjenjën e Lirisë
E më fisnike nga çdo gjë se çështj' e kombësisë?
Thoni mos jemi Grekë ne? Jo, ashtu pashim Zonë,
Për veç se Shqipëtar' o miq, siç ishim gjithë monë!
Është mëkat, çnderim i math, e turp i pa-treguar,
Emrinë t' onë kombiar t' a ndrojm' o të mallkuar!
Si është i vyerë për ju fjala „Ellin“, e ndjerë,
Ashtu dhe emri „Shqipëtar“ është për ne m' i vlerë.

Në thoni q' jini edhe ju Pellasgë mor të mjerë,
Mase, po janë shumë sot kombe Pellazg të tjerë:
Frëngjër, Spanjoll e Italian e kush e di sa janë,
Juve a jini Itallonj? Frëngjër no njer' u thanë?

T' Adhamit e të Evësë jemi vërtet fëmijë,
Po çdo njeri ka kompn' e vet' e gjuh' e vetëdijë,
Pra vetëm, vetëm për një gjë njeriu duhet të vdesë
Se është e shenjt' e i perndijt mbures' e Mëmëdhesë!
A! Jini të krishterë ju! Fort mirë pa na thoni
Prandaj gjith të krishterëtë Ellin' i emëroni?
Aher' Evropi si për se me qënë të krishterë
S' quhen Ellin' as emrin „Grek“ s' e qasinë në derë?
Nuk ishte Grek, jo, Zoti Krisht, as Apostojt' e dukur,
Komb' i Jsujt dihetë sot, e njeh gjith kush fort bukur.
O! qënki Orthodhoksë ju!... Po Russëtë aherë
Pse nuku quhen Grekërë, dhe Sllavët e të tjerë?
Që janë mase më besnik se ju t' Orthodhoksisë,
Pse ju nuk quhi Sllavë sot kur paski dhe një kishë?
E mir' e hir' e Slavëve dhe armët e atyre
Filim u prun' Ellinëve me ç' farë-do mënyre,
Dhe më së fundi prap' ata e shtuanë Greqinë,
Duke u dhënë juve sot dhuratë Thessalinë.
Po ju në vënt t' i doni sot Sllavunët Shpëtimtarë,
Armiq i quani kudo, s' u lini gjë pa sharë,
Sepse tmerohi gjithënjë e kini frikë shumë
Mos bëhi Sllavë, dhe pastaj jini për det për lumë.

Ahere, të Krishterët t' im, të dashur miq Ellinë,
Harroni duket shumë shpejt të Krishtit Porosinë

„Kurrë një tjatri mos i bëj atë që mërzit vetë“

Ashtu urdhëron Krishtrimi sot dhe Zoti i vërtetë!
Atë që dridhi juve sot nga Slavët mos pësoni,
Shqiptarëve me dhëlpëri t' u bëni po kërkoni?

„Duaj si veten t' afermin“ po dotë Bes' e mirë,
E ju po ndiqni çdo njeri me hir me të pahirë.
Ju kaqë Grekë gjer më sot në Robëri po kini
Dhe po kërkoni dhe çdo komp në roberi t'a vini?

Cilë? Shqiptarë? Këtë trim të Boiësë të rallë,
Këtë luan, këtë petrit q' u theu dhëmp' e dhëmpallë?
Në këtë kohë q' jini sot, në shekullin që rrojmë,
Doni të kemi miqësi, me dashuri të shkojme?
Lini më nj' anë thash' e them, gënjeshtat, arratinë,
Lini idhetë të mbëdha dhe prallat që na ngijnë.
Ne jemi Shqipëtarë sot, dhe ju Ellinë jini,
Shqipërinë ne, Elladhën ju, t'a kemi e t'a kini.
Gjuhënë t' uaj kini ju, dhe nevej t' onën kemi,
Ashtu kuptohemi gjith-kush edhe vëllezër jemi.
Duam me fqinjët gjithënjë të rrojmë të jetojmë,
Me Sllavë, Grekë e kë-do, me dashuri të shkojmë,
Po me nje „fjale“ nje „vështrim“ thellisht të kupëtohet
Q' „e drejt“ e tjetrit gjithënjë lipset të respektohet“.

Tyrann'i lik nuk ka shpëtim, vdekjen po pret i gjori,
Andaj pushoni, është mjaft, se djalli po na mori.
Harrijnë kaqe mjerësi kaq brengje e potera
Koh' e dëfrimit është sot „Liri“ e jo „Skëtera“.
Duhet të jemi gjithë miq me mëndje me veltija,
Poshtë çdo buj' e trumbullim, Rroftë Vëllazërija.
Në janë pakë Grekë sot në mes të Shqipërisë,
Se mos të pakë ka prej nesh Shqipëtarë të Greqisë?
Prapë në ndodhen dhe ca Sllav, që rrojnë në dhe t'onë,
Janë dhe mjaft Shqiptarë sot me Sllavët gjithë monë.

Posht' ato duar ju, o Shqenj! mërgohi Shqipërisë,
S' ju sosin dheratë pa funt të gjerra të Shqërisë?
Jemi të zotrit ne këtu të mbajmë Shqipërinë,
Prapsi pe nesh, çpori q' andej, në doni miqësinë.
Në doni ju një dashuri të kemi e të rojmë,
Si fqinjë q' jemi gjithënjë në paqësi të shkojmë,
Kjo mëndje tepër nâ pëlqen e shumë dëshërojmë,
Si miq të dashur gjithëkush njëj' jatrin të nderojmë.
Ndryshe në qoftë, zotërinj se shkëlni vëndin t'onë,
Më tej se vdekjen a ka më? S' është ky fundi jonë?
Zjarri ahëre rëntë shpejt! u djektë an' e mb'anë
Qell edhe Dhe u-bëftë hi, pluhur e gjithë ç' janë!

S'u rukulliskërkan me to dhe Perënditë vetë
Kur të humbasim nevej sot Atdhenë të vërtetë?
Doni të kapni, o të zinj, dhen'e Gjigandet rallë,
Cilët rëzuan Perëndi e duall tëj në ballë!

O! ju që jini rotull nesh, Diplomati thinjake
Dijeni fell'e pa dyshim, o bushtër, o dinake,
Sa rron Shqipëtar' i gjallë sot s'ja çkulni Shqipërinë
Më mirë vdekjen dëshëron, po kurë rrobërinë,
Juve ja njohtë mirë fort atdhetarin'e gjërë
E ja provuat thellësisht, dëshirënë të tërë.
Atë nuk' e imposhtnë gjer tani, nuk' i qëndruan mb'anë
Roman' e Bizantinj e Turq të fortë Venecjanë,
E po përpiqi juve sot në robëri t'a shtini?
Poshtë, mërgohi, hiqi lark, këtë mejt看 e lini!
O! o! qëndroni se më vjen që shëmbëllenj një hije!
Del me vërtik me shkumbëzim, sytë këtej po i shtije!
Shihni, pa shihni atje tej majën e malit të lartë,
O! qënka vetë **Skënder-beu** me shpatënë të zjartë!

Pushoni pak se po dëgjonj një zë si një tromarë
Një ah! të math, një psherëtim, një bujë një llahtarë!

„Ku jeni burrat e Shqipnis, flini o djelm o çuna
Ku je trimni e naltë ti q'ke bamun kaqë puna!
Djelm q' i pat dhanun ner Shqypnis ma shifni dot varrë
Tà shkel me kam i huej sot, e mbani dot këtë barrë?
O! Turp i math! O turp për ju të vuenj Mamdheja,
Tuj shku anmiku nënë shpat ket gja më s'e pandeja!“

Hija po duketë kudo dhe malet sokëllijnë,
Gumxhitin pyje e përrënj dhe Qejtë vetëllijnë,
Gjëmon Hapsira me kërcëllim dhe një rrufe nga retë
Këputet prej Tomorit shpejt e heth ky Zoti vetë,
Për të trohosur me gjithsej të liq e të pështirë
Zjar e rufe dërgon mi dhe Skëter' e Shkretëllirë*).

Mërzjen Gjithësia pa pushim, volikanët nxjerin valë
Nata tmerohet në pushim, dita s' kuxon të dalë!

**)Shtojmë ca ligjërime, duke u hequr nga fantasia.*

Përhapet Hija e perëndon, humbet sa kaqë herë,
Dhe një pushim, një qetësi po mbretëron në erë.

Ëndër po shoh i madhi Zot, a jam në të vërtetë?
O hije dale, qëndro pak, mos ikë me të shpejtë.

Mëndje harrije dot në munç, pas gjymëve saj nisu
Mblidhe forcatënë që ke, fuqin' e shpirtit ngjishu.

Falm' edhe ti o Perëndi, në zembërë fuqinë,
Bashkomë shpejt, të lutem fort, t'i shoh një herë synë.

Afromë Leshit, ti o Zot, të përgjërouj i gjori,

Tregomë këtë hirë sot të lutem, prej Tomori!

.....Më rrofsh, t'jam falë e përmbys të lavduronj taninë
Lëshom' e lemë vetëmë të qanj pakë trimërinë!

O! qënkam pranë vareve të ndriturë të paret,
Qënkam vërtet në Leshn' e math t' atyre Shqipëtarët!

Mëndje, përse lëkundesh kaq? mbahu e mos tronditu,

O! mos u tremp, mos u tmero, mos dridhu, mos drobitu

Pusho moj zembër e mos qaj, e mos vajto pa prerë,

Mba vet-hen pak e mos rënko, mos u këput e mjerë!

Vdiqe, u thave, t'u përzhit thelp' i dëshirës s' ate

Vajte, u trete, t' u zvertit jeta me breng që patte!

E ftoht' e natës nuk të le, gjaksija, a thëllimi,

A mos u dobëtove kaq nga hij' e ati Trimi!

Shije pa shije ja ku zbret, vëndin e saj të gjenjë,

Hyn me ngadal në varr të zi të prëhet të dëfrenjë.

O! s' mu mbajtkan lottet sysh të shoh një trim një burrë
Që tundi bolën fund-e krej t' a mshtjell një tok me gurrë!

O hije, hije e perëndijt, o Skënder-be i gjallë,

Ty që s' të mposhti dot njeri, të mposhti vdekja vallë?

O kordhëtar' i Shqypnis, o burrë, o i mburrur,
Dil pak prej varrit të të shoh, kurorë-arti thurur!

Jam shqipëtar dhe nipi yt, po s' kam kuxim i gjori

Të dal përpara shtatit tënt, që Zot' i math më nxori!

Ja tek të shoh dhe të përndanj me shpatën kurdoherë

Ja tek të njoh në vrëngëllim që po krastit plot krerë!

Folna një her' ashtu na qafsh, tregona dashurinë,

Ar a ç' të kan' ata dy sy që retë mënt përpinë.

Dërguar jam tek Ty, o Mbret, prej Mëmëdhësë gjorë
Të sjell të larta adhuri edhe kanisk kurorë....

Më vjen se flet..., ja po pushonj... Gjërë dëgjonj e gjatë
Al... më s' duruakam dot zëthin tënt të begatë!

„Ç'më qanke lodhun vllathi im? Ç'më ke pas arth kti veni?

„Ç'më pate mar rugën e gjat? Ç' dojni këtu të gjeni?

„Na qi ky dhë këtu na mba, na qi të dekun jena,

„Ç' munt me ju bamun ju ô miq? Lena paç Zonë lena!

„Në jeni t'gjall e me shpyrt kapni pushk' e martinë,

„Por n' jeni dekun por si Na, mir kini robninë!

„Ja xgjohi shpejt me çel „Liri“ me rrojtun të lirumë

„Ja se po disni gjith me ner, e jo kshu me dhunë“.

Mbaron së foli dhe me vrap sheh qark si vetëtime,
Tretet në tym dhe shpat' e Tij i bije duarsh thrime!
Rënkojnë eshtrat pa pushim, oshtijnë si shigjetta
Kërrusen varret në rëndim, mbetet e shkretë jetta*).

T'u mirë mbeç o moj Liri, t'u mirë mbeç atherë,
Po hapni syt' o miqt' e mij, mës hedhim poshtë nderë.

Ndritna o Zot, o Perëndi, lëshona paqësinë

Ndihna dhe ne të lutemi, të shohim pak lirinë.

Mos Sollomon, mos shpejtoh, të preç t'im bir të mitur
Lere të lutem ty, o Zot, të tërë, pa cënitur!

E ju Perëndi të Paqësis që majë Qiellit rrini,

Epni të zotit që e ka, Mollën e Grindjes lini!

O ju, vëllezërit e mij, o trima Shqipëtarë,
Shihni ç'do bëjmë paskëtaj, mja mbetmë të përçarë!

Duhet përpjekje e shpejtsi për gjuh' e përparimnë

Për famënë të kombitë, për rrojtjen, për shpëtimnë,

Se shekulli që jemi sot është për dritë bërë,

Pa msim e pa-qytetëri janë të kola tërë.

Përpara ejani o ju, vëllezrit t'im të dashur,

Shpëtimi ynë po na pret, ja tek na është qasur.

Kemi një komp të zgjuar fort e mjaft të përparuar,

Dhe gjuhë që munt të punosh me kë të duash pluar.

Pra që të jemi si çdo komp është një gjë e lehtë;

Ahere ç' lipset? Një bashkim, një dashuri e nxehtë.

*) Këtu kthehem prapë ne e brëndshimja.

Atdhetari e kombësi, e dreqta, urtësija,
Një mëndjesi, një miqësi, veprim, vëllazërija.
Çdo pun' e mirë me pëlqim, çdo punë e uruar,
Për Shqipëtar' e Shqipëri të bëhet pa-përtuar.

Tërë një gjindje e një komp e pej një mëme jemi,
Një trup, një shpirt, një far' e fis, një Mëmëdhe po kemi,
Kemi të gjithë një mendim, dhe zembër e zakonë,
Gjuhë edhe ndjenjë tërë një, siç ishim gjithë monë.
Na lith të gjithëve një gjak një është jo e mefshtë,
Dhe më në funt një kupëtim për vepërim të fjeshtë.
Kemi dhe gjithë një Perëndi, një besë, nj' adhurojë,
Pa le të lusë gjithë-kush Perndinë si të dojë.
Rënja e Besës është një, e fet' e gjithë ç' janë,
Dhe rrënj' e Rrënjës është ajo që **Njerëzi** i thanë.

Mos epni kurrë rëndësi në fjalët e armikut
Q' u kllasin „fenë“ gjithënjë, si vegël n' e rrezikut.
Duan të na përçajnë sot për një qëllim që kanë,
Po kombësija duhetë t' i munt një t' i përndanjë.

Kur mbretëronte midis ne, Pa-dija, Erësira,
Edhe fedakët fanatik, e Kishësë Fuqija,
Ahere ne lëftuamë pa mënt e si të marë,
Për t' huajt' e armiqt e vet ramë, mjerisht të vrarë!
Po sot po lodhenë më kot për Shqipëtar' e gjorë
Cili s' gënjehet kurrë më, as q' u-zë bes'a dorë!
As që ka kohë më për tá, të lodhet të përpiqet,
U ngop, u nginj edhe sa vjen po ftohet e po hiqet.
Pra edhe Besa është sot në Shpirt e në Vullnesë,
Për kohën ku jetojmë ne Njerzija është besë.
Kish' e vërtet' e Zotit Math, është Hapsir' e p' anë,
E shënjtëruar libr' e Tij Gjithsi' e tërë ç' janë,
Shkronjat e ti të bukura lëmshet e Qellit lartë,
Çdo na sheh syri që lëvrin, çdo yll që ndrin i zjartë.
Lëçit's i kishës që meshon është Diturija vetë,
Q' afron njerinë e e sjell te Zoti i vërtetë.
Zoti i Jetës e i Math është Gjithsija tërë,
Drita që shohim nevej sot Fytyr' e Tij e gjërë!

Po mi këto njeriu më fort ka një me Të pikturë,
Rron është i Zotit zembr' e tij, e larë si pasqyrë.
Gjykonjës ka si cili-do Vetijën që së qeti
E hirësin kur mirë bën, e hidhëron po fjejt.
Detyrë kemi cili-do në Botën që jemi pjellë
Besën' e tij si-cili-do t'a lusë, nder t' i sjellë,
Po edhe fen' e tjetërit t'a dojë t' adhuronjë,
Mos jetë kurrë fanatik, të shohë, të gjykonjë.
Ka çmim të math edhe respekt dogm' e vellathit t'uaj,
Me cilin ke një gjak një shpirt, një gjuhë e s'je i huaj.
Çdo që të lusë vllathi yt t'a kesh të shenjtëruar,
Kini një mëmë që të dy të dashur të uruar.

Njeri, a popull, a kush-do që rron me dashurinë
Që është i urtë e duron e rron me njerëzinë,
I sjellë është te kush do, i mirë, mëndje-dlirë,
E jo i marë, fanatik, i dëmshim, i rëpirë,
Besën e Shqipëtarëve dëshmon një Bot' e tërë,
Të shkuarin në dashuri, në miqësi, në sërë,
Vëllazërinë, që s' ka shok, fjalën e Bes-pranimë,
Dëshirën për të mpsuarë, lirinë e kuximnë,
Çdo mirësi, çdo urtësi, të rallën kombësinë,
Edhe mendimin që ushqen për mëmën Shqipërinë.

Ahere çdo mëmëdhetar lipset të ketë shpresë
Se Perëndija gjithënjë na do, na ka në pjesë.
Shkronjat e gjuhës edh' ajo e Diturisë drita,
Do ndritin kombin me çkëlqim të çelë po si dita.
Do sjellin një vëllazëri, të gjitha mirësitë,
Një shekull t' artë, një liri e tërë lumtëritë.
Dhe më së fundi prap' ato do sjellinë ngjallimnë.
Rrojtjen e kombit e t' Atdheut, e tërë lulëzimnë.
Ato dotë përndajnë shpejt armiqtë e Tyrannë
E do na ngrehin për mi të, si burra, si luanë!!

Ahere rrofte gjuha jon' e Shqipëriz' e ndërë!
Rrofsh kombi ynë Shqipëtar! Vëllazëri e vlerë!
Poshtë tradhtor, Armik, Tyran, përhapu, errësirë!
Rrofsh, o moj Bes' e dashur ti! Rrofsh, o Liri plot hire!!!

